Kapuvár, 1912. március 10. – Győr, 1957. augusztus 12.

Apja bírósági végrehajtó volt. Elemi iskolába 1918 és 1924 között, polgáriba 1924–1928-ig Kapuvárott járt. 1929-ben a kapuvári járásbíróságon, mint írnok kezdett el dolgozni. Tíz év után a város körzetéhez tartozó ipartestület jegyzője lett. Munka mellett középiskolai tanulmányokat folytatott. Az 1930-as évek második felének szociográfiai tényfeltáró munkái és a népi írók művei döbbentették rá az ellenforradalmi Magyarország falusi szegénységének állapotára. 1943-ban részt vett a szárszói találkozón. A német megszállás után illegalitásba kényszerült embereknek segített a bujkálásban. 1944-1945 fordulóján fegyvert és lőszert gyűjtött, továbbá hivatali információkat szállított az ellenállási mozgalomnak. A nyilas hatóságok rövid időre őrizetbe vették. A háború alatt munkaszolgálatot teljesített. 1945 tavaszán belépett a Nemzeti Parasztpártba. Előbb a kapuvári, majd 1947-ben a Sopron megyei szervezet titkára, később a parasztpárt megyei elnöke. 1946-tól a járási kirendeltség vezetője. 1948–1949-ben ismét Sopron megyei titkár, 1948. április 5-től országos vezetőségi tag, emellett a számvizsgáló bizottságban dolgozott. 1947. augusztus 31-től Győr-Moson és Sopron megye parasztpárti képviselője. Október 15-től a zárszámadási bizottság elnöke. Az 1949. május 15-i, majd az 1953. május 17-i országgyűlési választásokon szintén a Magyar Függetlenségi Népfront Győr megyei listájáról szerzett újabb mandátumot. 1950-ben beválasztották a Győr-Sopron Megyei Tanácsba, 1957 nyaráig a testület tagja maradt. 1950-től 1954 végéig a tanács elnökhelyetteseként a megye kulturális életét és egészségügyét felügyelte. Országgyűlési képviselőként 1953-tól Nagy Imre reformpolitikáját támogatta. 1954-től a Hazafias Népfront megyei bizottságának alelnöke. A tanács alelnöki tisztségéről történt leváltása után, 1955. májustól a Nemzeti Parasztpárt papíron még létező budapesti központjának politikai munkatársa, majd 1955. októbertől 1957. májusig a Kistölgyfapusztai Állami Gazdaság igazgatója. Közben elvégezte a soproni Erdészeti Főiskolát, 1955-ben kapott diplomát. 1956. október 26-án, egy nappal a 25-i békés tüntetés után a Győri Ideiglenes Nemzeti Tanács, majd 31-én a Dunántúli Nemzeti Tanács elnökévé választották. A forradalom vezetőjeként legfőbb törekvése a közrend megőrzése, illetve Nagy Imre tömegtámogatásának fenntartása volt. Követelte az ÁVH feloszlatását, a fegyverszünet betartását, a többpárti választásokat és a szovjet csapatok kivonásáról folytatott tárgyalások megkezdését. Keményen fellépett a „Dunántúli Köztársaság” terve ellen, jelentős részben neki köszönhető e szeparatista jellegű kaland meghiúsítása. A Petőfi Párt október 31-i újjáalakuló gyűlésén beválasztották a párt ideiglenes vezetőségébe. A november eleji koalíciós tárgyalásokon államminiszter-jelöltként is felmerült a neve, de ő inkább a párt újjászervezésén akart dolgozni. A november 4-i invázió utána a szovjet katonai elhárítás rövid időre őrizetbe vette. Néhány napra hazament Kapuvárra, de 13-tól ismét Győrben tartózkodott, igyekezett elejét venni a forradalmárok letartóztatásának. November 9-én Kádárék kormányösszekötőnek nevezték ki, de a megbízatást elhárította. November 12-én és még egy jó ideig az ő neve is felmerült a rendkívül elszigetelt helyzetben lévő Kádár-kormány stabilizálására, koalíciós jellegű kibővítésére. 1957. január 15-én részt vett a Hazafias Népfront megyei bizottságának ülésén, de ekkor már kihagyták a szűk körű intézőbizottságból. 1957. február 26-án maga Kádár utalt rá, hogy az MSZMP vezetői komolyan számoltak vele. A városi és a megyei pártvezetés semmiképpen sem akart együttműködni vele.

A konszolidálódó hatalomnak egyre kisebb mértékben volt rá szüksége, ezért felülkerekedtek a megbüntetését követelők. Április végére egyértelművé vált, hogy a Kádár-féle vezetés a dunántúli köztársaság, illetve az ellenkormány tervét már vele azonosította. 1957. május 6-án letartóztatták, az Országgyűlés május 9-i ülésén megfosztották mandátumától, majd július 12-én kizárták a megyei tanácsból. Őrizetbe vétele után, 1957. május közepén kétszer is öngyilkosságot kísérelt meg, de ekkor még életben maradt. Harmadik alkalommal az ellene indítandó ügyészségi vizsgálat megkezdése előtti reggelen a győri katonai kórház második emeletéről kivetette magát. 1989-ben rehabilitálták, 1991. március 24-én Kaposvárott ünnepélyesen újratemették.